VISE ŞI TRENURI

de Elizabeth Bear

Acul trasa o dîră de tuş, spiralînd şi cicatrizînd pe inelarul stîng al lui Patience. Nu băga de seamă durerea. Durerea asta avea viitor. Îşi aţinti privirile spre fereastra murdară, peste capul pleşuv tatuatorului, ţinîndu-şi ochii deschişi prin perdeaua ce lacrimi ce-i scălda faţa.

Zărea prin ploaie farurile sclipitoare ale enormului transpaţial care străpungea norii şi cobora uşor spre portul spaţial cufundat în apă, ce purta numele de Lake Pontchartrain. În nopţile senine reuşea să distingă trenul cu vagoane înlănţuindu-se în urma sa.

Strînse din dinţi şi îşi îndepărtă privirea de la ac spre un perete decojit. Din Lake Pontchartrain mai rămăsese doar numele, un estuar scăldat în apă sărată cu ieşire spre Golf. Dar pentru locuitorii din New Orleans reprezenta o moştenire din zile mai bune, asemenea unei flori de bougainvillea în haina ei de culori vii; asemenea plutelor de la festivalul Mardi Gras, care acum pluteau de-adevăratelea.

Mîna lui Patience zăcea deschisă pe mînerul scaunului, de parcă aştepta un cadou. Nu-şi coborîse privirea, nici ochii nu-i închise în timp ce acul îşi încheia misiunea ingrată. Şalupa lungă pe care era strada Poplar se clătina sub paşii ce treceau deasupra cabinei, dar mîna bărbatului rămase fermă, ca a unui doctor mahit cu gin.

Înţepăturile încetară iar tatuatorul cu faţa ciupită de vărsat se lăsă pe spate. Îşi puse instrumentele deoparte şi se pregăti să aplice pansamentul. Patience îşi privi palmele imprimate cu indigo, culoare care indica din ce castă făcea parte, apoi filigranul smarald-stacojiu de pe dosul mîinii drepte şi sigiliul străveziu de dedesubt care-i colora ultimele două degete de la stînga.

Simţi o strîngere de inimă ciudată. Îşi duse reflex stînga la piept dar se opri la timp, lăsînd-o să atîrne moale pe scaun. Se ridică, sprijinindu-se cu dreapta şi îi mulţumi tatuatorului. Aşteptă ca acesta să-şi dea jos mănuşile murdărite cu sîngele ei şi îi vîrî în palmă un teanc de bonuri. Mîinile lui aveau culoarea nămoloasă a castei comercianţilor. Fîşiile holografice de polietilenă sclipeau ca nişte solzi de peşte în mîna lui.

– În curînd o să ai toată mîna făcută. Îşi îndepărtă stropii de sudoare de pe frunte.

Şi el era tatuat. Pe braţe se înşiruiau dragoni, sirene şi lemantini, iar pe piept avea un mozaic de alte creaturi marine.

– Ai cîştigat două degete în şase luni. Trebuie că înveţi într-una.

Patience îl privi direct în ochi. Acesta îşi lăsă privirea în pămînt şi mîna în buzunar, cotrobăind după monede asemenea unui pelican după peşte.

– Vreau să-mi dau băiatul la şcoala de comerţ, să ne permitem şi noi o cabină la suprafaţă. Nu-mi doresc să ajungă ca mine vreodată, să fie nevoit să-şi vîndă contractul de muncă – zîmbi – trag de el să se apuce de inginerie, să profeseze, să primească roşu şi verde. Sau tehnologia întreţinerii, să-şi păstreze mîinile curate, ca ale dumitale. Dar el tot o dă cu arta lui. Nu-s la mare căutare artiştii acolo sus.

Bărbatul mormăi, lăsînd deoparte instrumentele.

– Viaţa înseamnă mai mult decît transpaţiale şi trenuri.

Patience arără cu un gest scurt camera şi ferestruica de care se lovea ploaia. Strîngerea de inimă se înăspri, ţintuind-o locului, în ace.

– Te referi la asta?

Tatuatorul dădu din umeri, îşi roti privirea şi căzu pe gînduri.

– De ce nu? Sînt un om liber, fac ce-mi place.

Se opri puţin.

– E bun puştiul?

– Ca artist? (Se încruntă şi zîmbetul îi pieri. Îşi întinse mîna în mod conştient, ca să nu-şi strice tatuajul.) E foarte bun. Dar poate s-o facă şi ca hobby, nu?

– Bun? Sau bun?

Sîngele i se urcă în obraji.

– Foarte bun.

Tipul nu zise nimic. Îl ştia de ani de zile: şapte degete, din care unul mare, şapte examinări trecute cu bine. Mai rămîneau trei.

– Dacă-şi păstrează mîinile curate. Cînd termini casta – se uită la mîinile ei – dacă nu vrea să plece, trimite-l la mine.

– Ar vrea el să plece, dar nu să lucreze, nu ştie să facă sacrificii. Tăcu, neştiind ce să mai zică.

– Ai copii?

Rîse cu poftă dar îi întîlni privirea. El şi-o feri primul, trecînd peste momentul jenant, iar Patience salută şi ieşi pe uşă. Ploaia şiroia pe nanopielea ei – care îşi modifica proprietăţile pentru a respinge precipitaţiile. Se opri pe punte.

Cîţiva şobolani peticiţi trecură grăbiţi pe lîngă ea. Urmări descensiunea unui transpaţial şi a trenului din spate. Se lăsă lin pe lac, precum o frunză de toamnă. Se aplecă deasupra Canalului de pe strada Poplar, să vadă luminile unduindu-se pe suprafaţa apei, spre dană. Siajul trenului lovi uşor lanţul suspendat, lung de cîţiva kilometrii, făcînd strada Popler să se înalţe şi să coboare. Părul înmuiat de ploaie şi transpiraţie i se lipi de ceafă. Obişnuita duhoare de apă murdară fu străpunsă de un miros ascuţit de piper şi rîntaş. Cu mîna sănătoasă apucă balustrada şi privi cum un alt tren se ridică. Spaima din inimă o părăsea încetul cu încetul.

– Javier Alexander, murmură ea, traversînd un pod suspendat. Pentru binele tău sper să fii acasă, teafăr. Pentru binele tău, să fii acasă în pat.

* * *

Dintr-un oraş precum New Orleans-ul Scufundat nu pleci pur şi simplu. Dintr-un oraş precum New Oreleans-ul Scufundat îţi ei zborul. Dacă poţi. Dacă nu…

Speri ca altul s-o facă în locul tău.

Javier stătea întins într-o băltoacă în care apa de ploaie şi cea de mare se amestecaîntr-un lichid cald ca sîngele scos din venă. Era într-o barcă „împrumutată”, privind luminile din pîntecele trenului care-i scăldau faţa. Pe fundalul norilor luminaţi în naunţe gri-roşiatice se vedeau vagoanele, asemenea unui şirag de perle. Mai că îi venea să întindă mîna după ele. Pentru cîteva clipe, perdeaua de ploaie fu tăiată de puternicul curent de aer împins de ventilatoarele trenului. Javier fu azvîrlit cît colo. În spatele său perdeaua de ploaie se relipa.

– Superb, Mad, şopti el. Pur şi simplu superb.

– Eşti în barcă, Jayve? Şopti vocea.

Urmară nişte bolboroseli şi paraziţi. N-aveau bani de aparatură de calitate. Tot ce aveau era fie furat fie făcut de mîntuială. Dar cui îi păsa, cînd ajungeai atît de aproape de o navă spaţială?

– Ultima mi-a trecut deasupra capului. Mad, ai reuşit?

– Da, sînt la geamandură. Rahat, vargă…

Jayve se lipi de podea şi-l auzi pe Mad bîguind ceva şi tuşind. Siajul trenului îl lovi din plin, ridicînd barca şi zgîlţîind-o puternic. Lemnul putred şi unsuors îi zgîrie palmele. Verga îi crestă o tăietură adîncă în pielea capului, fîcînd loc apei sărate să năvălească în rană, împreunîndu-se cu sîngele. Simţi conţinutul sacului de pînză lovindu-l în stomac. Gemu dar încercă săseţinăbine. Aproape că-i plezneau muşchii de încordare. Valurile se risipiră, iar el reuşise să rămînă în barcă. Îşi privi sacul şi căută speriat tuburile metalice sigilate, pînă cînd fu sigur că umezeala pe care o simţea era ploaie şi nu actant unsuros, caz în care ar fi avut o surpriză foarte neplăcută cînd şi-ar fi scos-o afară.

– Mad, mă auzi?

Se lăsă o tăcere rău prevestitoare. Apoi horcăiala lui Mad, care se părea că înghiţise apă sărată.

– Sînt OK. La dracu’, gagiu’ a coborît destul de jos cu trenul, prea jos, aş spune eu.

– Probabil era un tinerel. (Jayve puse sacul deoparte şi începu să vîslească.) O fi fost prima lui cursă. Hai, Mad, s-o brenduim pe curva asta.

Patience se îndrepta încet spre casă, intrînd prin magazine să cumpere cîteceva, doar doar s-ar opri ploaia. Lăsă să-i cadă nişte bonuri ca solzii de peşte printre degetele multicolore. Mîinile de angajaţilor care, asemenea ei, îşi vindeau contractul de muncă, treceau examene, mîinile indigo ale celor lipsiţi de ambiţie, mîinile curate ale comercianţilor din bazar. Mîinile verde-henna doldora de monedele vînzătorilor care mergeau legănîndu-se în stil marinăresc. Ecoul paşilor străbătea străzile, de la scîndurile de lemn pînă la apă.

Digurile şi canalele de scurgere erau inutile. Era pur şi simplu prea multă apă în acea parte de lume, ca să o zăgăzuieşti.

Dar nu poţi să părăseşti un oraş care a pus stăpînire pe imaginaţia oamenilor, aşa cum a făcut-o New Orleansul.

Aşa că au suspendat oraşul pe bucăţi, făcînd loc apelor din Golful Mexic să treacă pe dedesubt.

O nimica toată…

Transpaţialele şi trenurile erau nevoite să coboare în Lacul Pontchartrain, fiind prea mari pentru a ateriza pe uscat.

Drenau fluidul sălciu prin gurile hulpave din pîntece şi îl descompuneau în hidrogen şi oxigen, sare şi alte elemente, şi apă potabilă. Lăsau vagoanele şi ridicau altele, străbăteau marea, se înălţau la cer şi tot aşa.

Uneori angajau tehnicieni şi comercianţi. Nu angajau în schimb din casta salahorilor, casta şomerilor, cu palmele imprimate în indigo, asemenea ţesătorilor din vechime, sau cea a criminalilor, cu mîinile negre. Şi nici artişti.

Patience stătea sub o marchiză, observînd şobolanii, inteligenţi, cu blana mîncată de molii, făcîndu-şi de lucru prin bazar. Nanopielea îndepărta stropii de transpiraţie. Deasupra mai trecu un transpaţial. Îşi ţinea mîna rănită aproape de piept, iar curelele sacului său de pînză îi lăsau urme adînci în încheietura dreptei. Amînase momentul prea mult.

– Sper să fie-n pat, pentru binele lui.

Patul lui Javier era gol, aşternutul înmuiat în ploaia care intrase pe fereastra deschisă. Prinse bandajul cu dreapta şi îl smulse cu destulă dificultate. Locuia într-o clădire veche de sute de ani. Abia ce îndreptă draperiile că telecranul bîzîi.

* * *

Jayve se ghemui sub bordajul curbat al transpaţialului, cu palmele lipite de învelişul cristalin siliconat. Vibraţia pompelor care umpleau rezervoarele se simţea asemenea unor bătăi de inimă. Umbra monstrului îi ascundea pe Jayve şi ambarcaţiunea sa primitivă de privirile zecilor de mecanici şi operatori care coborau jos frînghiile de pe încărcăturile din coada transpaţialului.

– Mad, mă auzi?

Paraziţi urmaţi de vocea entuziasmată a prietenului său.

– Te aud, ai intrat?

– Da. Încep imediat s-o ard. Fii atent la patrule!

– Faci şi partea mea!

– Te-am dezamăgit vreodată? Nu-ţi fă griji. O să-l însemnez pentru amîndoi, iar tu poţi să-l arzi şi să-l însemnezi pe următorul, din partea noastră. Gîndeşte-te cîţi or să vadă asta. Toată galaxia. Mai tare decît un vernisaj!

Răspunsul întîrzie să vină, iar Jayve ştiu că Mad stătea în barca lui, chiar lîngă pista de amerizare, cu ochii în patru după patrule.

Ploaia era o problemă. Jayve trebuia să-şi proptească bula de

bordajul navei. Avea să-i reducă pe de o parte cîmpul vizual, şi să îl facă mai uşor de observat, ceea ce însemna că trebuia să aibă încredere deplină în simţurile prietenului său. Iar actantul avea să intre în interior. Trebuia să configureze bula pe porozitate maximă dacă nu vroia să plece cu ochii topiţi. N-avea de ales. Actul artistic trebuia să fie dus la bun sfîrşit. Arta trebuia să zboare.

În momentul în care bula se lipi de bordaj, fu învăluit de întuneric. Răpăiala domoală de pe părul şi umerii săi încetă, ca atunci cînd nava trecuse pe deasupra sa, aşa că Jayve începu să cureţe şi să usuce metalul navei. Trebuia să lucreze pe secţiuni deci avea să dureze mai mult.

– Mad, la posturi?

– Nimic la orizont. Cum ai convins-o pe maică-ta să te lase să ieşi în seara asta?

– Nu i-am zis. (Îşi mesteca interiorul obrazului în timp ce lucra.) Puteam să-i zic că mă duc să pictez la Claudette, dar Mama spune că asta nu-i de viitor, şi s-ar fi putut să verifice. Aşa că m-am furişat. Oricum nu va fi acasă cîteva ore bune.

Îşi fixă o bandă de tehnician pe tîmple şi dădu drumul luminii, asigurîndu-se că ochelarii sînt bine lipiţi de piele. Bula avea să împiedice lumina să iasă. Căutînd prin cu mîna prin sac se înţepă la deget între două tuburi şi îşi înăbuşi un ţipăt. Apa băltea la picioarele sale, infiltrîndu-se prin nanopiele mai repede decît reuşea ţesutul să îi facă osmoza. Deasupra lui atîrna noaptea, fierbinte şi umedă precum o mînă gigantică. Nepăsător, cu inima bătîndu-i repede, Jayve scoase primul tub de actant, înlătură sigiliul cu un vîrf ajustabil, apoi, rînjind ca un liliac, presuriză tabla.

Se înclină în spate cît de mult putu, avînd grijă să nu spargă bula sau să răstoarne barca, examină suprafaţa strălucitoare şi neatinsă încă a navei spaţiale şi dădu drumul sprayului. Actantul eroda învelişul cristalin, vopsind suprafaţa oxidată în verde, portocaliu, violet. Ajungeau cîteva clipele pentru ca substanţele să lase cicatrici în tegumentul navei. Nu cît să o deterioreze, dar suficient cît să îl imprime pe veci, în caz că firma care deţinea transpaţialul nu ar fi plătit să-l decojească şi să-l vopsească la loc.
Jayve schimbă poziţia bulei de patru ori. Vaporii actantului erau toxici şi îl ardeau, aşa că îşi trase gulerul nanopielii peste gură şi

nas ca să poată respira. Lucră în jurul rîndurilor mărgelate de leduri, desenînd pe ele solzii de pe pîntecele şarpelui de mare, colţii săi lucioşi. O explozie de paraziţi invadă transmisia dar Mad rămase tăcut, aşa că Jayve îşi continuă neabătut opera, deşi barca se legăna şi putea să audă tot mai clar vocile mecanicilor. Cînd termină, şarpele avea cincisprezece metri în lungime şi şase în înălţime. Semnă jayve n mad şi aruncă ultimul tub gol în Lake Pontchartrain.

– Mad?

Nu primi răspuns. Sute de fasciule luminară dintr-o dată bula lui Jayve. Simţi un gol în stomac şi se grăbi să desprindă clamele magnetice care ţineau barca. Dar cineva îl somă prin portavoce să se oprească şi să-şi ţină mîinile la vedere.

– La dracu, Mad? şopti, simţind un nod în gît.

– Ieşi de-acolo puştiule, se auzi vocea poliţistului în cască. L-am reţinut pe prietenul tău. Te luăm pentru vandalism, deocamdată. Ieşi doar afară.

* * *

În lumina aspră de pe şalupa poliţiei îl aştepta Patience. Cînd îl lăsară să plece, îi strînse mîinile într-atît de tare încît îi ieşi sîngele prin proaspătul tatuaj negru. Javier se trase la o parte, smucindu-şi mîinile, dar ea îl apucă atît de tare încît aproape că-i crăpau cicatricele. Îi venea să ţipe la el, să şuiere, dar nu era în stare să rostească vreun cuvînt, iar el îşi ferea privirea.

Îi lăsă mîinile şi se întoarse, podeaua de metal i se scurgea sub picioare ca un val. Javier venea în urma ei.

– Isuse, spuse ea cînd uşile se deschiseră, iar lumina răcoroasă a dimineţii o lovi în faţă. Javier, unde dracu ţi-a stat gîndul, unde dracu…
Se opri şi se aplecă peste balustradă şi strînse puternic oţelul rece. Durerea îi cuprinse braţul pînă la cot. Un transpaţial se pregătea să părăsească dana, realimentat şi încărcat cu apă, descriind un arc în timp ce mecanicii încercau să-i alinieze vagoanele.

Javier privi unduirea transpaţialuli pe lac. Ceva verde şi stacojiu sclipi pe bordaj, chiar deasupra apei, lung şi şerpuitor, cu solzi sclipitori şi ochi înţelepţi.

– Priveşte, spuse el. Ledurile merg la perfecţie. Pare că se încolăceşte, zburînd spre înălţimi ca un dragon…

– Ce mai contează? (Se uită la mîinile lui, la cerneala care-i ardea degetele.) N-ai să ajungi nimic acum.

Patience se feri de valurile siajului dar Javier se întoarse să vadă mai bine.

– Oricum, mamă, şanse mari nu erau.

– Javier, eu…

Simţi un junghi şi îşi lăsă privirea în pămînt. Se uită lung la sîngele negru de pe mîinile ei, cum se scurgea pe balustradă şi de-acolo în spuma apelor de sub ei. Îşi rosese cicatricile, stricînd simetria liniilor.

– Ai fi putut să ajungi ceva, spuse ea, cînd pîntecele navei se ridică de pe lac, luînd calea răsăritului ascuns după norii cenuşii. Acum… nimic n-o să se-aleagă de tine.

Javier se apropie de ea şi o atinse cu mîna bandajată. Dacă s-ar fi întors ar fi văzut sclipirea din ochii lui.

– Doamne, şopti, aproape extaziat, urmărind capodoperea lui înălţîndu-se. Gîndeşte-te la toţi oamenii care vor vedea asta.

Traducerea: Alexandru Maniu